

14.4. 2024, 2. neděle po Velikonocích – Misericordias Domini (Milosrdenství Hospodinova plná je země Žalm 33,5)

Píseň: 540,1 *Veleben Bůh bud', jeho čin*

Introit: (Ž 33,1-6)

Píseň: 331 *Pána vítěj* (Svítá 244)

Modlitba:

Pane Bože,

prosíme, přijď. I sem mezi nás.... vítáme tě, chválíme tě...

Děkujeme za pokoj - od tebe, z nebe. Děkujeme za to, když jsme se mohli z něčeho radovat. Že jsme se od srdce smáli, že jsme byli schopni nad něčím mávnout rukou. Děkujeme za sílu ke změně, za odvahu říct pravdivé slovo, za možnost odpustit. Děkujeme za proměny, změny, za to, když se nám povedlo vyjít ze sebe ven k druhému člověku.

Děkujeme za znamení naděje, prosíme, abychom dokázali o naději říct druhým lidem.

Myslíme na to, kdy jsme se nechali strhnout k hlouposti, kdy jsme věnovali spoustu času něčemu zbytečnému, kdy jsme svalovali vinu na druhé. Prosíme odpusť, prosíme o sílu žít rovně, dobře.

Čtení: 2. Paralipomenon 28,9-11 a 14-15 (zákrok proroka Odéda – příběh v NŠ minulý týden)

Píseň: 585 *Přijď již, přijď, Duchu stvořiteli*

Text: Jan 20,19-29 (Dvojí zjevení v Jeruzalémě)

Kázání:

1. *Téhož dne večer, prvního dne po sobotě, byli učedníci shromážděni...* A za týden zase. Zdá se, že první křesťané se začali scházet hned v den vzkříšení a pak dál každou neděli. Je to nepřerušovaná tradice už 2 tisíce let, to je docela síla.

Proč jdu/jdeš/jdeme v neděli ráno do kostela?

2. Jsou spolu... A najednou stojí Ježíš uprostřed nich a říká Pokoj vám. Je to běžný židovský pozdrav (šalom alejchem). Pokoj vám. Co jiného bychom si přáli, aby přišlo s Ježíšem, když vejde do našeho shromáždění, když se modlíme, prosíme, děkujeme - když chceme "navázat spojení" s Pánem Bohem? Jsem tady, Pane Bože, a prosím o pokoj....

Proto často začínají bohoslužby tzv. apoštolským pozdravem: Milost vám a pokoj... A kdyby to jediné, s čím odcházíme z bohoslužeb, byl pokoj, není to vůbec málo. Když někoho zdravím slovy Pokoj tobě (míváme to spojeno s VP), je to jednak mé (lidské) přání, ale (myslím) zároveň stručná modlitba: přeji ti, prosím, abys měl pokoj od Pána Boha.

3. Po pozdravu Ježíš shromážděným ukáže své ruce a bok. Podobně jako pozdrav pokoje zde zazní tento odkaz na rány z ukřižování třikrát. Snad se má zdůraznit, že kříž není přemazán, ten, který přišel doprostřed společenství a dává pokoj, je ten stejný, který byl ukřižován. Ježíš, který během života soucítí s trpícími, sám šel podobnou cestou, utrpení se nějak zázračně nevyhnul. Možná se chce také naznačit, že (právě i) v místech utrpení máme šanci se potkat s Bohem.

4. Poté Ježíš na učedníky dechne. Přijměte Ducha svatého. Při stvoření světa to byl Boží duch, co se vznášel nad vodami a postupně oživoval mrtvou chaotickou hmotu. Duch obnovuje, dává život. Ducha vypustil Ježíš při ukřižování. A při vzkříšení do něj byl vdechnut. Aby jej zase mohl rozdávat, rozdýchávat dál. Jsme v čase mezi Velikonocemi, vzkříšením a svatodušními svátky. Je to období probouzející se radosti a víry. Učedníci vzpomínají na Ježíše, o nedělích se scházejí, jsou zase spolu. Zase za zavřenými dveřmi. Mají strach a potřebují, aby přišel Ježíš se slovy pokoje a novým dechnutím Ducha. Víra vstává z mrtvých pomalu, nejistě. I proto do kostela jdeme za týden zase... A o dechnutí Ducha zase prosíme.

5. Přijměte Ducha svatého. Nejen pro sebe, víru a radost dostáváte i pro druhé; odpouštějte. Ježíš posílá učedníky odpouštět. Bourat zdi. Mezi lidmi navzájem i mezi nimi a Pánem Bohem. Umožnit setkání, kontakt, radost. Umožnit vztah, jeho obnovení. Odpustit: to je vytáhnout špunt z vany a špinavá voda odteče. Najdeme k sobě cestu. Neodpuštění mezi lidmi je i blokem vztahu s Pánem Bohem.

Velkou moc svěruje Ježíš do rukou lidí. Předchází tomu Ježíšova slova Pokoj vám a dechnutí Ducha svatého. Neodpuštějí z vlastní moci nebo vůle, jsou k tomu vyslání, zmocnění. Kdo všechno? Církev (římskokatolická) na Tridentském koncilu v polovině 16. století v reakci na reformaci přidělila tuto moc odpouštět hříchy pouze řádně ordinovaným kněžím, nástupcům apoštolů. Církve reformované, které mají tzv. všeobecné kněžství, přisuzují tuto moc, resp. poslání všem věřícím. Pro všechny (ať už katolíky či evangelíky) platí ale to, co tomuto vyslání předcházelo: Ježíšovo dechnutí Ducha. On nás k tomu uschopňuje, zmocňuje. Jen díky němu, jen s jeho pomocí mohu odpustit.

A zadržení hříchů? Neodpuštění? Nevím, jestli to neodpuštěné nikdy nebude odpuštěno, ale máme moc člověka neodpuštěním zdržet na cestě k Pánu Bohu. Držet ho ve vězení, v otroctví jeho viny, neumožnit, neukázat mu cestu ven. (Je krásná dětská knížka (také zfilmovaná) o ne/odpuštění a tom, jaký to má na člověka ne/blahý vliv: Poklady pod sněhem.) Dala by se ta první část dnešního příběhu shrnout: Ježíš přišel mezi učedníky, zvěstoval, předal jim pokoj a posílá je odpouštět. Aby i dalším byla umožněna radost ze setkání s Bohem.

6. Hrdinou druhé části textu je Tomáš. Má týden zpoždění. Ještě že ho máme, už dříve se nebál Ježíše zeptat na to, čemu nerozuměl, netvářil se chytře, ale řekl si o vysvětlení.... Říkáme "nevěřící" Tomáš. On nevěří tomu, co říkají o Ježíšovi lidé, chce to mít přímo od něj. A Ježíš jeho přání vychází (resp. přichází) vstříc. Tomáš (o kterém říkáme nevěřící) nebyl v tom prvním shromáždění, ale teď o týden později je s nimi. Je zvědavý? Chce mít vlastní zkušenost, vlastní názor? Možná i závidí učedníkům jejich víru, možná i radost je na nich vidět,...

S vírou, s Pánem Bohem se setkáváme každý trochu (nebo dost) jinak. Není lepší nebo horší cesta. Někdo těch zastavení, milníků, dechnutí Ducha, přání pokoje, vidění ran... potřebuje víc, někdo používá více rozum, jiný po/city, někoho osloví hudba, jiného dané společenství, někdo se k víře "pročítá" Biblii nebo jinými texty, někoho přitahuje budova kostela nebo hledá Boha v tichu přírody... Když Ježíš říká: Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili, neodsuzuje ty, kdo potřebují těch ukazatelů, pozvání, pobídek a náznaků více. Říká: Šťastní, kdo už našli.

Tomáš věří. A vyznává: Můj Pán a můj Bůh. ... i kvůli mně nebo právě kvůli mně Ježíš přišel, dotkl se, dechl... abych já mohl věřit a vyznávat „můj“ Pán a můj Bůh.

Děkujeme, Pane Bože, že nás každého zveš, abychom věřili. Proraz i ty naše zavřené dveře. Naše krunýře, zdi, které jsme si kolem sebe nastavili, abychom se nemuseli na nic spoléhat. Proraz naše smutky, nejistoty, sevřenosti. Ty se nás dotkni. Amen.

Píseň: Svítá 292 Blues nevěřícího Tomáše
Ohlášky

Píseň: 407 *Ta touha hluboko je v nás*
Přímělná modlitba, Otče náš

Poslání: „Ježíš říká: Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám... Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!“ J 14,27

Požehnání: A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši. (Fp 4,7)

Píseň: 427 *Cesta tvá dál ať stoupá*